

Erori judiciare sau crime judiciare?

Scris de prof. dr. Adrian SEVERIN | Data: 18.07.2022 12:55

Dintr-un text publicat pe rețelele sociale de către avocata Silvia Uscov, aflăm ca fostul Președinte al Federației române de box, Rudel Obreja, victima colaterală într-un proces politic în care ținta principală era Elena Udrea (apropiata colaboratoare a fostului Președinte al Republicii, Traian Băsescu și detinatoarea unor importante secrete vizând inclusiv personalități politice străine), trimis în închisoare cu încălcarea deciziilor obligatorii ale CCR, pentru a executa o hotărâre judecătorească pronunțată de un complet ilegal constituit, a fost diagnosticat, la scurt timp după încarcerare, cu un cancer în fază avansată. Este un prilej pentru a se sublinia ca respingerea contestației în anulare formulată de Rudel Obreja și refuzul rejudecării procesului acestuia de către un complet format cu respectarea prevederilor legale, la fel cum s-a întâmplat și cu Elena Udrea, implicată în aceeași cauză (Dosarul „Gala Bute”), ar fi fost o „eroare judiciară”, a cărei reparare, fie și indirectă, rămâne în așteptarea unor judecători imparțiali și curajoși.

Pe 7 aprilie 2022, data deciziei prin care ICCJ a stabilit că este mai bine ca niște nevinovați să fie pedepsiți (N.B. în lipsa unei decizii judecătorești pronunțate de o instanță competentă, prezumția de nevinovăție a inculpaților rămâne în picioare), decât ca eventualele interese financiare ale UE să fie afectate, în cazul Udrea / Obreja **nu s-a produs o „grava eroare judiciară”, ci o „crima judiciară” și o „crima împotriva umanității”.**

Eroarea este o manifestare de voință bazată pe o apreciere neconformă realității (faptice sau juridice). Ea poate fi spontană (cel care comite eroarea se înșală pe sine fără să intenționeze aceasta) sau provocată (cel care comite eroarea a făcut-o fiind înșelat de altul, fără să își fi dat seama că este victima unei înșelăciuni).

Eroarea poate fi scuizabilă (atunci când în aceleași condiții oricine sau, după caz, un altul cu aceleași abilități profesionale ar fi evaluat la fel de greșit) sau este nescuizabilă (atunci când cel în eroare ar fi trebuit și ar fi putut să observe că în spatele aparentei pe care s-a bazat se ascunde o altă realitate). Când nici cel mai nepriceput și mai distrat om nu ar fi comis o anumită eroare, se consideră că acela care a comis-o a fost de rea credință; adică a acționat cu intenție malignă. *Culpa lata dolus equiparatur.*

În speta judecătorii nu s-au aflat nici în eroare spontană, nici în eroare provocată. Nu putem vorbi nici măcar de o

eroare nescuzabila.

Avem de a face cu o intentie certa avand caracter criminal. Este vorba de intentia declarata a judecatorilor de a-si incalca juramantul privind apararea Constitutiei tarii lor, intentia de a nu respecta deciziile CCR, desi ele sunt obligatorii, intentia de a incalca dreptul fundamental al omului la un proces corect (realizat de o instanta competenta, ceea ce inseamna si legal constituita, cu garantarea obiectivitatii si neutralitatii judecatorilor si cu respectarea dreptului la aparare, in conditiile egalitatii „armelor” intre aparator si acuzator), intentia de a pune oportunitatea politica deasupra legalitatii, intentia de a supune pedepsei persoane a caror vinovatie nu a fost dovedita mai presus de orice dubiu rezonabil, intentia de a permite ingerinta in actul de justitie a unor persoane, rationamente sau interese straine acestuia.

Nici unul dintre judecatorii implicati in cazul Udrea / Obreja nu poate sustine ca nu a stiut ce face ori ca s-a inselat fara voie asupra faptului ca isi incalca juramantul de a pune Constitutia Romaniei deasupra oricarei alte legi, nationale sau comunitare europene, asupra faptului ca incalca deciziile CCR, asupra faptului ca incalca drepturile omului, asupra faptului de a condamna acuzati carora nu li s-a asigurat un proces corect si a caror vinovatie nu a fost dovedita de catre instante legal constituite.

Nu un caz izolat, ci un grup criminal organizat

Sunt multi alti judecatori care in cazuri similare au procedat la fel.

Daca ar fi fost unul singur era cu unul prea mult. Fiind atat de multi putem spune ca **ne aflam in fata unei adevarate lovituri de stat in forma continuata realizata prin aceea ca guvernarea legii (ceea ce unii numesc „stat de drept”) este negata zi de zi, ceas de ceas si in proportie de masa de catre autoritatea judecatoreasca insasi. In aceste imprejurari nu putem vorbi despre eroare comuna, ci despre o crima comuna comisa de un grup criminal organizat.**

Condamnarea penala trebuie sa fie legala si judiciara. **O condamnare paralegala si parajudiciara pe care statul o pune in executare este o condamnare politica, iar condamnatul este un prizonier politic.**

„Combaterea impunitatii”, respectiv grija ca nu cumva vinovatul sa scape nepedepsit, astfel cum a fost ea configurata de politrucii CJUE prin decizii ale caror aberatii au fost apoi amplificate gratie interpretarii slugarnic-excesive a politrucilor autoritatii judecatoresti romane (in frunte cu PICCJ, condus de procurorul Gabriela Scutea, si ICCJ, condusa de judecatoarea Corina Corbu), incalca toate principiile dreptului penal. 1. Ea subordoneaza corectitudinea procesului penal preocuparii ca nu cumva achitarea sa profite unui vinovat nedovedit, si astfel permite, punand semnul egalitatii intre suspiciune si vinovatie, ca un proces administrat cu incalcarea dreptului la aparare si a altor drepturi fundamentale sa produca aceleasi efecte cu cele ale unui proces corect. 2. Ea face ca principiile sacrosancte de drept penal „*nullum crimen sine lege / nulla culpa sine lege*”, „*nulla poena sine lege*” si „*nulla poena sine culpa*” sa fie relativizate si aplicate prin raportare la interese politice aflate deasupra legii, trecandu-se peste felul in care legiuitorul a definit infractiunea in functie de raportul dintre costul social al faptei incriminate si costul social al pedepsei aplicate, pentru a conchide ca fapta ramane a fi penalizata chiar si dupa expirarea perioadei de timp dupa care legea nu ii mai ataseaza sanctiunea penala (adica dupa expirarea termenului de prescriptie) intrucat din acel moment impactul social negativ al faptei este mai mic decat impactul social negativ legat de incertitudinea referitoare la statutul social al faptuitorului sau de pedepsirea acestuia. Intrucat prescriptia este o norma de drept material care defineste insasi infractiunea, a condamna o fapta prescrisa inseamna a condamna pentru o fapta care nu este prevazuta de legea penala, calificand ca infractiune o fapta necalificata astfel de lege. Prin urmare a judeca paralegal. 3. Ea face abstractie si de faptul ca judecatorii au se ocupa de cazuri concrete privind incalcarea legii, cazuri in legatura cu care li se prezinta probe concrete, iar nu de probleme sistemice pe care nu au cum sa le aprecieze si de care se ocupa in mod legitim factorul politic, respectiv legiuitorul.

In concluzie, pentru ca nimeni sa nu scape nepedepsit, este validata judecata unor judecatori care nu aveau dreptul sa judece si decizia care pedepseste fapte neincriminate de lege. (sic!) Cu alte cuvinte, poti fi pedepsit de oricine chiar si cand nu ai incalcat nici o lege. (sic!) Asa chiar ca riscul impunitatii nu exista, el fiind eliminat sistemic.

Problema este ca un atare sistem contravine Constitutiei Romaniei si principiilor generale ale dreptului, incalca drepturile fundamentale ale omului (atat cele stabilite de legea fundamentala romana, cat si de conventiile internationale) si violeaza toate regulile unui stat democratic guvernat de lege. Sustinerea lui, la

nivel de doctrina, dar si de actiune practica, de catre varfurile institutiilor autoritatii judecatoresti politizate (macar si prin tacere, cum este cazul CSM), nu este decat expresia unei lovituri de stat, riguros organizate in interior si sprijinite din afara de o putere oculta supranationala, prin abuzarea raporturilor de drept international si comunitar european la care Romania este parte. Astfel actul de justitie devine un act de injustitie cu caracter sistemic si se transforma in crima organizata.

O crima impotriva umanitatii

Crima acestor Mengele in roba are si o imensa agravanta. Judecatorii care o comit, impreuna cu complicii lor procurori si agenti ai serviciilor secrete transformate in politie politica, cunosc si consecintele pe plan umanitar ale condamnariilor politice pronuntate de ei. Intr-adevar, **in cele mai multe cazuri, condamnarea nu este doar la inchisoare, ci este, in fapt, o condamnare la moarte.**

Adaug: **o condamnare la moarte cu punere in executare anticipata.**

De ce anticipata? Pentru ca distrugerea vietii celui care urmeaza a fi oficial condamnat la capatul farsei judiciare incepe din momentul punerii sub urmarire a acestuia pentru fapte pe care evident nu le-a comis sau nu le putea comite, sub acuzatiile cele mai fanteziste si mai fortate, intr-o atmosfera marcata de o sufocanta rea credinta. In acest context, sub masca respectului pentru transparenta, dar si convinsi de impunitatea asigurata de magistratii judecatori care le sunt complicii, procurori care ascund avocatilor probele sau influenteaza in taina martorii, incalca principiul caracterului confidential al urmaririi penale pentru a mobiliza „divizia de presa” in actiunea de umilire a inculpatului si a-l condamna inainte ca instanta judecatoreasca sa apuce a se pronunta.

Pana cand judecatorul sa isi poata forma, pe baza probelor prezentate de procuror, o convingere rezonabila asupra vinovatiei inculpatului, aceasta este deja formata, fara probe, pe strada. Asa **se ajunge la moartea civila, care premerge moartea biologica si o accelereaza, judecatorul consacrand in decizia sa condamnarea strazii manipulata mediatic.**

Putini pot supravietui fizic unor asemenea incercari. Prin absurdul, abuzurile procedurale si asaltul psihologic, **perioada premergatoare condamnarii (urmarirea penala si procesul penal) este mai dura decat perioada petrecuta in malaxorul de constiinta al penitenciarului.** Cancerul sau alte boli letale se declanseaza astfel inainte de terminarea procesului politic, dupa intrarea in inchisoare ele doar devenind evidente si „incununand”, prin sfarsitul prematur al vietii condamnatului politic, opera injustitiei „complicilor de nadejde” organizati ca „autoritate judecatoreasca”, respectiv ca brat inarmat al statului politienesc.

Rudel Obreja nu s-a imbolnavit de cancer in cateva luni de detentie politica, ci in anii de tortura psihica anteriori condamnarii politice. Aceasta nu este o condamnare judiciara eronata, ci o crima judiciara premeditata.

Cu imunitatea criminalilor in roba cum ramane?

Deocamdata, criminalii sunt bine-mersi. Unii se refugiază la varste tinere (crima industrializata consuma vitalitatea, nu-i asa?) in pensii de-a dreptul astronomice (precum sadicul Ionut Matei), pe care adesea le cumuleaza tupeistic cu salarii primite pentru munca de vidanjour al haznalei neconstitutionalitatii judiciare (precum odioasa Livia Stanciu). Altii raman sa mai comita cateva crime pentru a-si binemerita atat protectia politica, cat si pensia politica. **In realitate, nu exista judecatori corecti. Cei care pronunta, din cand in cand, hotarari corecte o fac doar pentru ca, din diferite motive de tactica politica, li se permite. Cand nu li se permite revin rapid la condamnari politice.**

Nu! Nu mai exista judecatori la Berlin; adica la Romania! Exista doar calai in roba.

Fac exceptie judecatorii care au condamnat public sistemul si au incercat pe fata a se lupta din interior cu el (obligatia de rezerva nu priveste acoperirea crimelor judiciare sub presul omertei), precum si cei care au parasit magistratura cu motivatia refuzului de a fi partasi la crima. **Nici un magistrat nu este condamnat sa ramana membru tacut intr-o magistratura criminala.** Restul sunt niste moluste murdare de sange nevinovat, precum Corina Corbu, care si-au cumparat confortul vanzandu-si sufletul. Ma intreb cum pot dormi acestia linistiti? Cum isi pot privi in ochi copiii, parintii, sotii, prietenii, cand stiu ca au torturat psihic si au trimis la moarte oameni a caror vinovatie nu a fost dovedita in mod legal, dincolo de orice dubiu rezonabil?

Rudel Obreja, ca si Elena Udrea, ca si Adrian Nastase, ca si Liviu Dragnea, ca si Robert Rosu, ca si Ovidiu Isaila, ca si Stan Mustata (Dumnezeu sa il odihneasca), ca si Adrian Mocanu, ca si Traian Ursu, ca si Traian Oprea, ca si Mariana Rarinca, ca si Ion Rotaru, ca si Marina si Bogdan Popovici precum si multi multi altii (atat de multi incat nici nu ii putem pomeni pe toti), oameni diferiti, fiecare cu pacatele si meritele sale omenesti, uniti prin nedreptatea si nefericirea in care fara vina au fost impinsi, nu au ajuns in „fabricile mortii judiciare” prin erori judiciare, ci prin efectul crimelor judiciare.

Inteleg ca, in respectul datoriei fata de cei pe care ii apara, un avocat numeste „erori judiciare” ceea ce in realitate sunt „crime judiciare”. El spera intr-o mica licarire de umanitate care s-ar putea produce in sufletul criminalilor in roba cu care urmeaza sa se intalneasca si carora urmeaza a le solicita respectul pentru lege - legea statului si legea omeniei. Cred ca o asemenea asteptare este astazi zadarnica, desi prudenta lor este justificata.

Eu, insa, am privilegiul (mai exact, mi-am castigat privilegiul) de a-i privi pe criminali in ochi si a le spune pe nume. Crima lor este nu doar impotriva legii, ci si impotriva umanitatii. Iar cea din urma este imprescriptibila. Pentru aceasta crima faptuitorii, prinsi de acum in flagrant, trebuie sa afle ca sunt deja condamnati. Ceea ce este inca de clarificat este daca executarea va avea loc aici sau in ceruri, sub porunca aceluia Dumnezeu care exista in toate, dar in care, evident ei nu cred.

In ceea ce ne priveste pe noi, ceilalti, sa intelegem, in fine, ca dreptatea ne va veni nu de la tresaririle de constiinta ale criminalilor, ci numai atunci cand societatea romaneasca se va trezi si isi va lua drepturile „cu lancea, ca Horea”.